

HORMONIADA ROCK-AND-ROLL

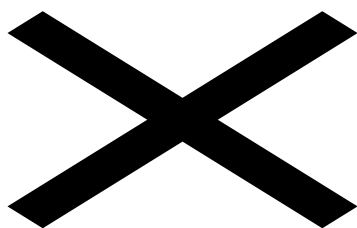
Prima vară de Costinești am petrecut-o în 1969. Venisem cu cortul, împreună cu un prieten, Mircea, taman de la Mamaia. Cu cortul, la camping. La Mamaia cunoscusem un italian, Gianpiero, cu un Fiat cinquecento, plin de etichete cu orașe, ca o valiză. Și el a zis, unde e Costineștiul ăsta? Hai acolo, e mai ieftin, e studentesc, scăpăm de snobismul de aici și mai ales de iaurtul zilnic, că numai asta mâncam. Cu pâine.

Am ajuns la Mamaia cu autostopul, doi nemți adevărați din RFG cu un Mercedes de vis. Haidem unde ne e locul, am zis. Sărăcie, studenție, haiducie, blat la cantină, cehoaice, poloneze, redegiste, rai al libidoului, paradis al hormonilor... Am pus cortul în tabără. Singura. Cea studentească. Restul, un sătuc pe malul mării. Plaja de la Obelisc. Radio Vacanța Costinești, iar în sat o braserie. În tabără se bea numai bere. Afară - orice.

O colegă de facultate mi-a dat cheia de la căsuța unde locuia. Pleca mai devreme cu două zile. Până atunci, ne aducea pâine goală de la cantină. Nu se putea pătrunde în raiul cu mâncare Cantina unu. Care era doi, habar nu am... Ba, chiar a fost prinsă pe când ne dădea la ieșire pâinea. Parcă trecuse fraudulos granițele țării. Abia a scăpat de vreo pedeapsă.

Noi trei, cu italianul, ne-am pus în căsuță, cu mașinuța, cu Fiețelul, în față. Ca acasă. Dimineța, un paznic, Nea Ilie din Schitu ne-a muștruluit, apoi a venit un civil. Ne-a muștruluit, mie mi-a luat carnetul de student. Mircea nu-l avea...M-a chemat la el la cameră și mi-a spus clar că trebuie să-l informez despre atmosfera din tabăăăăăă. Nu, nu e securist - l-am crezut vai, pe loc, e de la Ministerul Tineretului condus de tov. Ion Iliescu. I-am spus că nu am obiceiul să torn, și am fugit. Ne-am cazat la Nea Ilie pe prima stradă de lângă bariera de intrare. Eram țărani de Schitul. Călugării din vechiul Schit...căci ne lăsașem barbă-cioc și plete până peste urechi. Îndeletnicirea principală gagici, mâncare mai puțină. M-am lipit de o studentă ospătar din tabără, care-mi dădea la greu din mâncarea lor. Seara, împreună cu mai mulți colegi de facultate, puneam mână de la mână și cumpăram un kil de Murfatlar la sticlă, 12 lei. La foamea existentă ne și îmbătam. Apoi fugeam pe dealul cam pe unde e Forum acum. Acolo erau gropi individuale rămase de la grăniceri. Ne ascundeam acolo perechi, perechi. Trăiască Hormoniada! Gabi, un coleg de facultate, avea un mini-mag sovietic, cu baterii mari. Dansam la lumina lunii, acolo pe maidan. Ne frecam, lingeam, pupam, apoi la groapă cu noi. Hormoniada...O puneam de muzica zilei - Gabi era alimentat bine cu hituri - cu Simon și Garfunkel El condor Passa, apoi o replică uitată splendidă, dulceagă și futuristă „In the Year 2525”cu Zager & Evans. Făceam socoteala dacă vom apuca și noi anul 2525. Uite că eu mă apropiu. Cehoaice la metru, dar eu m-am prăbușit la o româncă, platonice, dar râul cehesc, ca și ulița cehă...curgeau. Hanna,

Maria, Zdenka cea mică, Zdenka cea durdulie, o nebunie... Gașca crescuse și majoritatea ei era brașoveană. Și ele. Și, noi. La ele o țin minte pe distinsa doamnă de azi Doina Păuleanu, directoarea Muzeului de Artă din Constanța. O țin minte înveștmântată într-o rochie de in transparentă, cu motive populare. Frumoasă, planturoasă, sexoasă... atrăgea atenția și ziua pe plajă și noaptea la Braserie...

Platonismul m-a lovit după desfrâiele cehești de noapte și de zi. De zi și de noapte. Stăpâneam binișor limba cehă. Unde sunt cehoaicele tinereților noastre uteciste... sau futeciste... blonde, blânde, catifelate, aromate ca un pepene galben, ca un fruct de mango, fruct descoperit după '90? Să nu uit nemțoiacele dederiste - de la DDR Deutsche Demokratische Republik - care parcă erau mai cuminti.

Recent, retro, am văzut-o pe Angela Merkel, studentă, goală la Costinești cu o abundentă pilozitate brună între coapse... Nu mi-o mai amintesc... Seara aveam două șanse de a dansa. La braserie, singura din sat, sau la Tabără, unde cânta Cristal din Galați, trupa rock condusă de Puiu Crețu și apoi avându-l solist pe Vasile Șeicaru. Asta era tot. Și ceea ce vă dau eu aici ca realitate în plan temporal e ficțiune. Fiindcă imaginile cu viața de la Costinești mi se suprapun. 1969, '70, '71....'90, '91, '92... 2017. Încă nu erau 71.... Vox Maris, Forum, nimic. Apoi, deși nu am lipsit de aici ani de-a rândul, totul s-a stricat. Se spunea că Nicu Ceaușescu vrea să facă o tabără internațională. Venea civilizația peste Costinești.

Se duceau romantismul bucolic, farmecul natural al...naturii. Așa s-a emigrat la Vama sau snobescul și artisticul Doi Mai, azi dispărut ca spirit...

DAR COSTINEȘTIUL RĂMÂNE FOR EVER

Cu vechiul farmec. Epava Evaghelista, loc de șotii sexuale pe punte pentru înotători și înotătoarele lor. Cu Golful francez unde colegul Sorin Postolache, gol, mi-a prezentat o doamnă goală, căreia, tot gol, i-am sărutat ceremonios mâna... Costineștiul nou, cu noul lui farmec. Cu amintirea festivalurilor vechi sau foarte vechi. Recitalul actorului, marele festival național de film unde lucram anual ca jurnalist la jucăușul și insolent ideologicul ziar „Secvența”. Protejați, da, de Nicu Ceaușescu. Să nu se supere tinerii de azi, dar el era spiritul viu și LIBER al Costineștiului. Culmea, copilul răzvrătit al partidului, Nicu. Care își sfida, parcă, atotputernicia părinți... Ne dădea voie să facem mișto de tot, inclusiv de el. Despre care se spunea că a pierdut la ruletă Herghelia de la Mangalia...Am scris împreună cu tânăra Ruxandra Săraru o miștocăreală cu Shakspeare care venind la Herghelie striga „Un regat pentru un cal...”. L-am cunoscut tot aici și pe înlocuitorul lui Nicu, Ioan Toma, pe lângă care am zăbovit până ce mi-a scos cartea de la o cenzură de 5 ani și mi-a aprobat apariția... Nicu stătea mai toată vara aici, la ultimul etaj din Forum. Cu gașcă, cu amici. Cu Nadia Comăneci, Hrușcă, Șeicaru, Divertis, oameni de spirit puși pe veselie și glume. Ludici faimoși... Toate evenimentele, dincolo de Grădina de vară, erau ținute și susținute lichid și solid de Nicușor Năstase, cel care are azi o fortăreață de bun gust: Vox Maris. Cu distracție, cazare etc.

Nu poți trece peste toate astea...cu nostalgie, chiar dacă amintirile mele postrevoluționare de aici sunt legate de un anume George Copos, groparul Rapidului meu drag, dar ducă-se...

AICI, ÎN 1988, ÎN JUR DE 30 AUGUST, AM LANSAT CARTEA MEA DE VERSURI, A 3-A, EXCURSIE CU LIFTUL

Am făcut-o în paralel, sau împreună cu o altă carte a celebrului azi Cristian Tudor Popescu. Pe 29 august am stat de veghe la un pahar, două, trei... cu mai mulți prieteni în așteptarea unei vești de la Maternitatea Giulești, unde fuse dusă Lena. Pe seară am avut bucuria să aflu că Florin Petroșel, fratele bateristului Edy de la Holograf, pleca la București spre dimineață. Am mers la Vox, la Nicușor Năstase, mi-a dat de merinde o sticlă de Rom Havana, tare de tot. Noaptea mi-a ținut de urât tot drumul. Dimineața la 5 nu mai știu cum am ajuns. Tare romul. Am adormit brusc, La 10 am primit telefon. S-a născut fiica mea Ana. Era de Sf. Alexandru... Când am trecut pe la Vox aseară, Nicu Năstase era prins într-un conflict cu un bețiv. Ceva pumni, câteva înjurături. Nicu m-a salutat cu o căldură ciudată. Peste o săptămână era déjà fugit în Germania...

DUPĂ 1999 M-AM SETAT ÎNSETAT PE WHITE HORSE

M-am înrudit cu el. Inventat și manageriat de un emul al muzicii bune, al muzicii de calitate, spirit

pe care de 18 ani nu l-a părăsit Generalul. Veneam aici cu tot familionul. Fiul meu, care după ce avea acasă la dispoziție o colecție prețioasă de ebonită - a mea - cu LP-uri valoroase, a prins și de aici, de la White Horse, drag de muzică și mai ales cunoștințe. I-a descoperit pe Led Zeppelin și AC/DC.

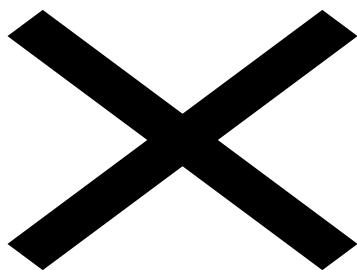
De aici încolo a zburat, l-am pierdut de tot. Acum e un DJ de seamă la Vamă...

De fapt școlirea fiului meu la White Horse a fost un gest de recunoștință din partea Generalului. O replică. Fiindcă la rându-i, în studenție, îmi tocea discurile acultându-le în casa mea din București. A prins, a prins cu aviditate tot spiritul. Discret. Încet. Idolii i s-au conturat. Și așa a ajuns implacabil la Light My Fire, Doors și la carismaticul, senzualul, sexualul, din păcate și amatorul de prafuri albe Jim Morrison. De aici numele clubului constănțean Doors.

Club cu pereții plini de reproduceri ale copertilor de LP-uri în majoritate aparținându-mi. A furat Generalul, dar de unde trebuie... Așa încât, în loc să-l blamez, mă mândresc cu el. Și, mai ales, cu religiozitatea față de rock a clubului său. A cluburilor sale...

Fiica s-a ținut mai departe. Era mai prețioasă, mai discretă. Eu devenisem atât de popular printre personalul strict ardelenesc al White Horse încât m-au poreclit „Domnul Frâncușă”. Fiindcă sorbeam numai alb sec - nu-mi permitea altceva diabetul meu dobândit din familie - Generalul a comandat câteva lăzi din vinul favorit. În toamnă mă rugam de peștișorul de aur să-mi mai dea măcar un șpriț rece, doar unul... Numita Frâncușă mi-a ținut moralul sus ani în șir. Din păcate, azi, la aceeași calitate de vin nu mai simt același gust. M-am schimbat eu, ori doamna Frâncușă? Am renunțat. Am trecut la roșul „Soare” de la Vinarte, neocolind cramele lui Isărescu, care, pe lângă bancnote, a semnat și o memorabilă Crâmpoșie ovaționată de Păstorel ... și refăcută de el și prințul Știrbey. Generalul a pătruns și-n spirit, dar și-n sufletul unor monștri. Știa să tacă și să memoreze... L-am dus la Pittiș acasă; l-am vizitat sau m-a vizitat vecinul de Cișmigiu Gil Dobrică. Era familiar cu toți marii artiști ce-mi treceau pragul.

Artiști plastici ca marii pictori Mihai Bandac sau regretatul Vasile Chinschi... Actorii Adrian Pinte și Ovidiu Iuliu Moldovan, poetul Ion Zubașcu. Iată, toți plecați devreme dintre noi... Invitați de marcă au curs pe apa mării, dar scaldându-se și la Costinești, la White Horse. E, cum să limitezi audiența numai la plătitori, la clientelă, când cântă Iris? Să le pui ziduri pe gard? Așa că în mica grădiniță, terasică de atunci, concertul Iris a devenit cvasig universal... îl asculta toată suflarea megieșă. Plătitoare sau nu. Am zis „universal”? Da! Costineștiul e un univers. Al meu, al Lenei, soția mea, și al copiilor mei. Și al tuturor. E un univers magic, erotic, extatic...e un rai românesc. Tineresc. Iar, dacă nu vă convine definiția prin adjective susțin că e un rai exclusiv al tinereții mele. Al Doamnei mele și al copiilor. Ceea ce vă doresc și vouă, dragi cetitori!

Noaptea aici se mânca ardeleneste, cu pălincă ceapă și slană. Câți metri liniari de slană am consumat la White Horse cu Cristi Minculescu? Cu Mike Godoroja? Cu Alin Oprea? Câtă pălincă fără număr fără număr... Cu câtă tristețe am aflat aici pe 27 iulie 1999, pe terasă, la ora prânzului, am aflat zic, de la Fane Nagy - bateristul de la „Semnal M”, că Iulică Merca fu dus la spital. Am fugit la Mangalia cu microbuzul condus de Harry Coradini - și el dus recent la Marele Concert - și cu soția

mea. De groază! Ar trebui să nici nu scriu, dar sunt ziarist ce mama dracu - Iulică era la morgă. Gol, plin de echimoze, aruncat pe ciment... Animale... Am mers, apoi la Cluj, la înmormântare. Iulică, „Ghiulă” al

nostru, vocea de aur, e acum sus pe dealul Clujului. Ne privește cu drag. Și se bucură.

Mai ales de fiica sa, Iulia, mezzosoprană a Operei din Cluj... La Eclipsă, evenimentul a fost „umbrit” de Ploaia lui Cargo și de celelalte mari șlagăre...

Să nu râdeți de mine că plâng. Este nedemn, poate, pentru un bărbat; dar e normal pentru un poet care conviețuiește cu sentimentele și cu oameni frumoși... Eu vreau, încerc să fiu nostalgic, nu lacrimogen. Dar nu-mi prea iese. Tot aici, pe mica terasă de la White Horse, ne relaxam noi, redactorii „Ziarului de plajă”, condus de subsemnatul, finanțat și manageriat de Cristi Zgabercea. Cel ce va fi directorul județean de cultură Constanța și apoi producător general TVR. „Ziarul de plajă”. O mică nostalgie costineșteană.

La terasa asta istorică, varianta restrânsă a anilor din jur de 2000, au mai cântat AG Weinberger cu nebunia sa bluesistică, jazzmanii constănțeni Corneliu Stroe - și el dus recent... - cu Harry Tavitian. Și împreună și despreună. Ba, Corneliu s-a combinat și cu Țândărică și cu alți toboșari de talent din țară. Concerte de tobe... se poate spune așa! Se simțea bine aici Corneliu, arădeanul din Constanța. Îl știam demult, când mi-l prezentase poetul George Țârnea, vechi amic cu el. Era acum director la Radio Contact Constanța, sub patronajul lui C.P. Tăriceanu. Pe atunci eu, directorul revistei VIP, aveam rubrica mea „Vip! Vip! Ura!” la Contact București. Coleg cu doamna viitor primar Gabriela Firea, cu Diana Singer, Raluca Moianu, Cristi Dicianu, Cristi Schnebli și George Zafiu au lucrat efectiv cu subsemnatul... Revin, pe Harry Tavitian eu îl știu de la Sibiu, festival jazz 1973, când s-a băgat necunoscut într-un jame-session nocturn, din care a ieșit celebru în zori cu un zdrobitor boogie-woogie... Dar ce trupe au fost în spațiul acela mic din Costinești? Ce vedete au luat masa acolo?! Ce vedete nu au mâncat o slană cu ceapă, nu au băut un spritz de vară, o vodca-cola sau whisky cu gheață... după posibilități? Căci White Horse era un element viu. Vivant și zi, și mai ales, noaptea!

Ei, toate astea bănuie că sunt poate visele ce păreau imposibile din copilăria-i sălăjeană ale proprietarului, Comandantul. Un fan bine temperat, bine ascuns, discret al unui rock de calitate. Lucru de care subsemnatul, nu e străin deloc. Vizitele sale la mine se rezumau adesea la ascultări sau împrumuturi de discuri, imediat copiate și mai târziu cumpărate. Mă simt așa ca un mentor discret.

Toate piesele astea de bază, șlagăre, hituri, „succesuri” se aud și acum, zilnic, anual, cincinal și... decanal pe toate canalele rețelei firmei. Fie ele White Horse din Costinești, ori selectul „Doors” din Constanța...

Anul acesta clubul a atins majoratul, 18 ani.

White Horse, Doors viitor de aur au... sub comanda Generalului și a fiului său.

GEORGE STANCA